

לקוּטִים וּסְפוּרִים נִפְלְאִים

פרשת אמור

כאן נפגע השר עמוקות: "לבית הקברות היהודי אסור לך להיכנס כי אתה כהן, ולבית הקברות הנוצרי מותר לך, זאת אומרת שאנחנו לא חשובים אצלכם כבני אדם?"

"ויאמר ה' אל משה אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אלהם לנפש לא יטמא בעמיו" (כא, א) אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים (רש"י)

בהברקה של רגע השיב לו הרב תשובה שהניחה את דעתו, אתם הרי מאמינים באותו האיש, והוא הודיע שלא ימות ושכל המאמינים בו חיים לנצח, לכן אין הקברים שלכם מטמאים, אולם אנו מאמינים במשה רבינו שהודיע שהגיע זמנו למות, ולבסוף מת בפועל, לכן גם אנו היהודים מתים כמותו ומטמאים במותנו. (במחשבה תחילה)

"קולי אל ה' אקרא קולי אל ה' אתחנן" (קמב, ב)
אל מחלקת טפול נמרץ הגיע רופא חדש, מלא אמביציה ורצון להצליח. נקבעה לו משמרת לילה, לילה עמוס במיוחד. כל החדרים היו תפוסים בחולים, אבל רופאים במשמרת - לא היו מספיק. מנהל המחלקה ידע שהלילה אין בררה, הרופא החדש יאלץ להשאר לבדו לפקח על המאשפזים. עם כל כך קצת כוח אדם - חגיבים להתגמש לפעמים. מצד שני, אם חלילה יתרחש כאן איזשהו ארוע חרום - אין סכוי לרופא הבודד והמתחיל להשתלט על מה שקורה כאן. מה עושים? זמן אותו המנהל לשיחה, בה ספר לו מעט על האתגר: "תקשיב", פתח, "לצערנו המחלקה כאן עמוסה במיוחד, אבל מה שהכי מדאיג אותנו - אלו הם חדרים 207, 208 ו-209, שם שוכבים חולים קשים במיוחד. 'בלילה רגיל הם ישנים והכל בסדר, אבל לפעמים קורה שהחולה מחדר 207 מתעורר ומתחיל להשתעל - ואנחנו כבר רגילים ששניות לאחר מכן חולה מספר 208 מתעורר גם הוא ומתקשה לנשם, ובשניות בודדות גם חדר 209 מתעורר, והחולה מתחיל לפרקס..."

יש לומר כוונת רש"י ז"ל 'להזהיר גדולים' דהיינו צדיקים גדולים 'על הקטנים', רצה לומר על עבירות קטנים שאדם דש בעקבו. (נועם אלימלך)

"לנפש לא יטמא בעמיו" (כא, א)
כשמת מדינאי צרפתי הוכרח רבה של צרפת בזמן ההוא, רבי צדוק כהן, ללכת להלווייתו. אל הרב נלווה אחד השרים החשובים בממשלת צרפת שהיה ידיד של הרב והעריכו. בדרכם חלפו הרב ומלווהו על פני בית קברות יהודי והרב - שהיה כהן - עקף אותו והאריך מעט את הדרך. השר תמה: מפני מה הרב מאריך את הדרך ולא עובר דרך בית הקברות? השיב לו הרב שהוא כהן והתורה אסרה לכהנים ליטמא למת.

"ואשה גרושה מאישה לא יקחו" (כא, ז)
במושבה מגדיאל היה כהן שעמד לשאת גרושה. בערב יום חופתו ניגש הכהן לגבאי ודרש כי מחר הוא צריך לקבל עליה, באומרו כי חתן צריך לעלות לתורה. ניגש הגבאי לרב המושבה, הגאון רבי פרץ אריאל, ושאל מה לעשות. יש לציין כי אותו אדם היה "גברא אלימא", הוא היה יכול להבעיר את מגדיאל, והיה צריך להתנהג עמו בחכמה... בפקחותו, הרב אריאל עשה מעשה, בשעת לילה מאוחרת כשתושבי מגדיאל נמו את שנתם יצא

לעי"נ הרה"צ
ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל
כ"ו בניסן תשע"ז

יותר מכל אדם מישראל כגון אסור לשאת גרושה, אסור לכהן לשאת אפילו גיורת ואילו אתה, עומד לשאת גויה, איך תוכל לעשות זאת?! נדהם הקשיב הבחור לדברי הרבי, הוא יצא מחדרו כשהוא נסער ונרגש כולו. כעבור זמן מה נשא לו לאשה בת ישראל כשרה.

"ובת איש כהן כי תחל לזנות את אביה היא מחללת

באש תשרף" (כא, ט)

צריך להבין - מה זה "כי תחל"? לא די לכתוב "כי תזנה"? אלא, צריכים לדעת שקלקול לא קורה בבת אחת. הוא תהליך הדרגתי, שמתחיל היכן שהוא, ומחי נקודת ההתחלה? באוויר מסתובבים מיקרובים וכל מיני חיידקים וזיהומים. יכול האדם להתעסק עמהם, ולא להנזק. מדוע? כי אין לו שום חתך בידו. הנקב הקטן ביותר בעור - כבר יכול לגרום שהזיהום יחדור פנימה, עד כדי מוות. כך גם כן יצר הרע, הוא מסתובב בחוץ, וממתין לסדק קל. כשימצא אותו, הוא כבר בפנים. לפתח חטאת רובץ. "כי תחל", כאן מלמדת התורה מה הביא את האשה להדרדרות כה נוראה ולדיוטא תחתונה? ה"תחל", ברגע שיש פתח, סופו

הרב עם בנו לבית הכנסת. הניח כסא על שולחן, טיפס והזיז את מחוגי השעון חצי שעה קדימה. המעשה ארע לפני חמישים שנה, זו היתה תקופה אחרת, ולא לכולם היו שעונים. למחרת המתפללים הגיעו לשיעור לפני התפילה. השיעור הפעם היה קצר... וכך החלו להתפלל חצי שעה קודם, בתפילת "שמונה עשרה" סימן הרב לחזן שלא ימתין לו. ה"כהן" הגיע לאחר קריאת התורה...

"ובת איש כהן כי תחל לזנות" (כא, ט)

אל הרבי מליובאוויטש זצ"ל הגיעה בערב שבת קבוצת בחורים, שרצונם היה לשהות במשך השבת במחיצת הצדיק. בחורים אלו שלא שמרו תורה ומצוות, שמעו על בית הרבי כמכניס אורחים והחליטו לבוא לטעום את טעמה של שבת. לאחר השבת עמדו בתור יחד עם קהל גדול כדי להיכנס ל"יחידות" בחדרו של הרבי. אחד מהם היה כהן, שעמד לשאת אשה לא יהודייה. הרבי שאלו לשמו והרבי אמר לו "אתה גם כהן". הלה, היה מופתע, כיצד ידע זאת הרבי והרי לא אמר לו ולו רמז, הוא השיב בחיוב. הצביע מליובאוויטש על ארון

"במצב כזה", הביט המנהל אל תוך עיניו של הרופא המתחיל, "אין לך מה לנסות להשתלט לבדך, ולכן לפני הכל - פשוט תתקשר להזעיק עזרה, ואנו, כל רופאי בית החולים, נתיצב לעזרתך. מוכן?"
"ברור!" הנהן הרופא במרץ. הוא חדש כאן, והוא אינו מענין לאכזב את מי שנתנו בו אמון.
 המשמרת החלה. שקט ננוח שרר בין החדרים, ורק צפצופים מונוטוניים של אי אלו מכשירים רפואיים שברו את הדממה. השעות חלפו במהירות - והנה עוד רגע הוא מסיים את המשמרת, עם אפס תקלות. אבל לפתע זה קרה. מכוון חדר 207 בקעו קולות מחרידים של שעול. הרופא קם במהירות, מרגיע את עצמו שמדבר רק בחולה יחיד, ששאף החולים ישנים עמק, והוא בהחלט מסגל לעמד בזה... עודו מתקרב לחדר - ואת אשר יגור בא: חולה מספר 208 החל להשמיע קולות של קשי בנשימה, ואם זה לא הספיק - גם השלישי התחיל לפרכס... המהומה היתה גדולה, הוא לא ידע היכן לעמד, רץ מחדר לחדר, נסה להגביר מנונים, להזריק ולבדק, להנשים ולסייע, המשיך לחדר הבא כשברקע נשמעים קולות מחרידים מהחדר השלישי... למען השם, איך משתלטים על מהומה כזו? איך? ולמה שמו אותו כאן לבדו, מה, הם באמת חושבים שהוא מסגל להתמודד עם מצבים מאתגרים שכאלה? הוא לא הספיק לחשב יותר מדי לפני שהנורא מכל קרה. אהד החולים אבד את נשמת חייו והתעלה בסערה השמימה.

מי ישורנו! גם אבא כמו הכהן הגדול, לא יוכלו לעצור את ההתדרדרות! רבי שבת יודלביץ פגש פעם שוטר, והלה התלונן לפניו מרות על המצב של הנוער - "מי חשב שעד כדי כך ידרדר המצב?! חשבנו שתהיה מדינה חילונית, אבל לא חשבנו שנערים ידהרו לנו

הספרים הגדול שבחדרו ואמר: האם רואה אתה את ארון הספרים הזה? רואה אתה כמה ספרים הוא מכיל? אני למדתי את כל הספרים הללו, ועוד הרבה ספרים ואף על פי כן אין בכך כדי לעשותני כהן, ואילו אתה זכית בזכות גדולה של כהונה. הכהן ניחן בקדושה טבעית גבוהה ביותר ולכן חל עליו איסורי נישואין

לעי"נ האשה החשובה

מרת **מרים יוכבד** ב"ר **צבי** ליבוביץ ע"ה

כ"א מר חשון תשפ"א

הקהילות: ראש הקהל מתנשא על הציבור ומשום כך נגרמת מחלוקת בעיר. ביקש הרבי מרבי שמואל להסדיר את העניין. רבי שמואל שוחח עם ראש הקהילה והפציר בו לעזוב את תפקידו כדי שישרה שלום בעיר. השיבו האיש: "אני מרגיש שאם אוותר על התפקיד - אמות".

אמר לו רבי שמואל: "והלא פעמיים בכל יום אתה קורא 'קריאת שמע' ומקבל עליך מסירות נפש, מסור אפוא את נפשך למען השלום".

שמע האיש לעצתו, עזב את תפקידו והשלום חזר לעיר. האיש לא מת מזה...

"ונקדשתי בתוך בני ישראל" (כב, לב)

החבורה הקי מחסידי סטרעליסק שבאו להסתופף בצל הרה"ק מרוז'ין זי"ע אחרי הסתלקות רבם זי"ע, היו רגילים מקדמת דנא לספוק כף אל כף בעת התפילה,

אמר להם רבינו הק' מרוז'ין: אם כבר למחוא כפיים, הרי שצריכים מחיאת כפיים אמיתית. הבה ואספר לכם מחיאת כפיים אמיתית מהי: הסבא משפולי זי"ע טרם שנתפרסם שמו ברבים היה מלמד תינוקות, לילדים שאף מלמד לא היה יכול להחזיקם, ילדים בלתי

שיכורים על הכבישים, לא פללנו שהאלימות תשלוט בחוצות, ושבתתי הספר לא יצרכו שוקו בשקית אלא סמים, וזה עוד לפני הפשעים הקשים..." ענה רבי שבתאי יודלביץ' לאותו שוטר: פעם הייתי במגדל שלום בתל אביב, קומה שלשים ושנים, במרפסת שם. איש אחד העביר פתאום רגל מעבר למעקה, ואחר כך את הרגל השניה. צעקתי לעברו: 'מה אתה עושה?!' והוא ענה: 'אני קופץ...'.

'השתגעתי?!' - אמרתי לו - 'אתה קופץ?? הלא אפילו עם שפכטל לא יצליחו לגרד אותך מהכביש! אבל הוא היה בטוח מאד בעצמו. 'לא, אתה טועה, אדוני - 'אני קופץ רק שתי קומות ועוצר...' לא, אדוני השוטר, אי אפשר, אין אפשרות לעצור הדרדרות רוחנית! אם מתחילים להתדרדר, מגיעים עד התהום. עד הסוף.

"ומיד בן נכר לא תקריבו מום בו לא ירצו לכם" (כב, כה)

פעם אחת נכנס הגבאי למהרי"ד מבעלזא וצ"ל ואמר שמחכים בחוץ ב' אנשים, יהודי ואינו יהודי, ושאל את מי להכניס קודם.

השיב הרבי שיכניס קודם את הגוי, וטעמו, כי כלפי הגוי שבא תחילה, כל יהודי שיבוא אחריו בוודאי טוב הוא יותר ממנו, וקל וחומר שצריך וראוי להיוושע, כי כל יהודי בכל מצב רוחני שיהיה הוא תמיד יותר טוב מגוי.

"ונקדשתי בתוך בני ישראל" (כב, לב)

רבי שמואל מסלונים נהג לנסוע אל רבי דוד משה מטשורטקוב.

פעם אחת הגיעה לרבי דוד משה פנייה מאחת

הוא נשבר לרסיסים, כשההבנה חודרת לעמק תודעתו: זה קרה במשמרת שלו!!! ואם כל זה לא הספיק לו, הוא זמן למחרת לשמוע לפני העמדה לדין משמעת. שלושה מנהלים בכירים ישבו מולו, חמורי סבר ונוזפי מבט ושאלו אותו: למה? למה לא עשית את מה שהיה מטל עליך? למה נהגת בהפקרות? הרופא הצעיר הזדעק, כל חושי הצדק והנרדפות בצרו בו: "אותי מאשימים בהפקרות?! אני, שנתתי את כל כוחותי, והתרוצצתי מחדר לחדר בלי לנשם, עשיתי כל מה שיכלתי - ועוד מנסים לטפל עלי האשמות חמורות שכאלו?! לא מספיקה תחושת ההפסד הצורבת שיש לי גם כן? אם אפשר להאשים מישהו, זה לא אותי - אלא את מי שהותירו אותי להתמודד לבדי עם שלושה חולים קשים, וסליחה שאני מדבר כן..." ומנהל בית החולים שישב במרכז השלחן, רק נאנח: אכן, אי אפשר להתכחש לריצות שלך, למאמצים הכבירים שלך ולנסיונות החשובים שלך להציל חיים. אבל קצת התבלבלת בתפקיד, רופא צעיר ונכבד! חשבת שהתפקיד שלך היה לטפל בחולים - ולגמרי שכחת שהתפקיד שלך בראש ובראשונה היה להזעיק עזרה! אף אחד לא חשב להשאיר אותך לבד במצבי חרום, נתנו לך טלפון, נתנו לך הוראות, רצו לבוא לעזרתך, אבל אתה חשבת שאתה מסוגל לבד, ובחרת לנהוג בהפקרות ולנסות לבד... למה לא התקשרת?!

ממושמעם.....

לימים נהיה אחד מהם גנב! והרי סוף גנב....

תפסוהו פעם בגניבה, שערך בכנסיה שלהם והעמידוהו למשפט.

השופט פסק שימיר את דתו ויישאר בחיים או שישרפוהו חי רח"ל.

החינוך שספג בילדותו מהסבא משפולי

לעי"ן האשה החשובה

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי'

יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

שמא היה נגרם מכך חילול ה'... ואין לך דבר חמור מזה.

"ולא תחללו את שם קדשי" (כב, לב)

סדר יומו של רבי יהודה צדקה, ראש ישיבת פורת יוסף, היה עמוס מאד. החל מאשמורת הבוקר היה יגע בתורה ובעבודת ה' ונוהג היה לנוח בצהרי היום מספר דקות.

פעם אחת הזדמן אל בית הרב בעל מלאכה לצורך תיקון שהיה נדרש בבית. באותו היום לא נח הרב כלל, חושש אני הסביר הרב לחילול ה' שעלול להיגרם אם יראה אותי ישן באמצע היום, שכן מחשבה עלולה לחלוף בראשו: "לרב יש פנאי... כאשר הוא רוצה, הוא שוכב לישון באמצע היום... רק אני נאלץ לעבוד בלי הפסקה..."

"ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי" (כב, לב)

מסופר על רבי אלחנן וסרמן הי"ד שכשהיה בארה"ב לאסוף כסף למען הישיבה, רצו אנשים טובים לעזור לו, וארגנו ערב של הוללות כדי שכל ההכנסות יהיו קודש לישיבה.

כשמע זאת ר' אלחנן הורה לבטל מיד את

התעורר בקרבו, והוא הכריז בקול גדול 'אני מעדיף להישרף חי אך את דתי לא אמיר'.

בשעה שהוציאו לפועל את גזר הדין, שפכו על ראשו זפת חם שגלש וירד עד רגליו והציתו אותו בראשי אצבעותיו, וכשכבר החזיק במצב של יציאת נשמה התחיל לספוק את ידיו זו בזו וצעק: אמנם הנני גנב, אבל יהודי אני נשאר! וחזרה נשמתו למקור מחצבתה. סיים רבינו

ואמר זוהי מחיאת כפים אמיתית.

(כתבי רבי משה חזן ע"ה)

"ולא תחללו את שם קדשי" (כב, לב)

בן תורה - אמר ה"חפץ חיים" - הרי הוא כדוגמת קצין בעל דרגה אשר מדיו מעידים על דרגתו כי הוא מקורב למלכות. כאשר קצין זה מתנהג באופן שאינו הולם, הרי שאין הוא פוגע רק בכבוד עצמו, אלא במעשהו זה יש משום פגיעה במלך עצמו!

ואכן זהירות רבה היה נזהר ה"חפץ חיים" כדי שחלילה לא יגרם על ידו חילול שם שמים! פעם אחת, המתין ה"חפץ חיים" בתחנת הרכבת. לילונא עמדה להגיע תוך מספר דקות והוא התעתד לעלות עליה. לפתע, ניגש אדם ושאל: האם יוכל כבוד

הרב לעלות אל ביתנו? יש כאן משפחה אשר יושבת "שבעה" וחסר אדם אחד למניין.

ה"חפץ חיים", שכבר התפלל לא היסס לרגע אחד ומיהר למלא את מבוקשו של היהודי.

את הרכבת לילונא "הפסיד", ונאלץ להמתין שעות רבות עד שבאה הרכבה הבאה, אולם ה"חפץ חיים" שמח ואמר: הכל שווה, כי אם הייתי מסרב לו,

הרבה פעמים אִנְחֵנו מוֹצְאִים אֶת עֲצֵמְנו מִתְמוּדָדִים כְּמוֹ אוֹתוֹ רוֹפֵא צְעִיר, עִם שְׁלוֹשָׁה חֲדָרִים מְאֻתְּגָרִים, 208 207 ו - 209, שְׁבַשְׁפָּה הַמְדַבֶּרֶת שְׁלֵנוּ נִקְרָאִים - 'מִחֻשְׁבָּה', 'דְּבוּר' ו-'מַעֲשֵׂה'...

אֲפֹשֶׁר לְהִסְתוּבֵב זְמַן רַב וְשׁוּם נְסִיּוֹן לֹא צָץ, הַכֹּל נִרְאֶה חֶלֶק וְרִגוּעַ - אֲבָל לִפְתַּע בָּאָה אִיזוֹ מִחֻשְׁבָּה שְׁמִבְלִבָּלֶת אוֹתָנוּ לְחִלוּטִין, אִנְחֵנו מְנַסִּים לְהִלָּחֵם אִתָּהּ - אֲבָל פְּתֹאוֹם זֶה עוֹבֵר גַּם לְשִׁלְבִים אַחֲרִים, דְּבוּרִים וּמַעֲשִׂים, וְאִנְחֵנו מוֹצְאִים אֶת עֲצֵמְנוּ נְדֻהָמִים וְשְׁבוּרִים מוּל כְּשִׁלּוֹן מְהֻדָּה.

נְפִילָה כּוֹאֶבֶת, שְׁקֶרֶתָה בְּמִשְׁמֶרֶת שְׁלֵנוּ...

וְאִנְחֵנו שׁוֹאֲלִים אֶת עֲצֵמְנוּ: מַה קוֹרָה כָּאֵן? אִיךָ יִתְכַן שְׁמִבִּיאִים לָנוּ נְסִיּוֹנוֹת כֹּה קְשִׁים, וְכִי מְצַפִּים מֵאִתָּנוּ לְעֵמֶד בְּכֹאֶלֶה קְשִׁים!?

אֲבָל הַמְנַהֵל הַרְחוּם עוֹמֵד לִידְנוּ וְרַק מִבְּקֶשׁ וּמִזְכִּיר לָנוּ - בְּכֹל יוֹם וְיוֹם יִצְרוּ שֶׁל אָדָם מִתְגַּבֵּר עָלָיו, וְאֵלְמֵלֵא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹזְרוֹ אִינּוּ יָכוֹל לוֹ!

בְּנִי, חִזֵּל נֶאֱמָן בְּקֶרֶב, אַל תִּשְׁכַּח: לֹא מְצַפִּים מִמֶּךָ לְהִצְלִיחַ לְבִדְךָ בְּמַעֲרָכָה, זֶה כָּלֵל לֹא הַתְּפַקִּיד שְׁלֶךְ - לְהִלָּחֵם לְבַד! לֶךָ יֵשׁ תְּפַקִּיד אֶחָד בְּלִבְךָ - לְהַתְּקַשֵּׁר! תִּתְקַשֵּׁר אֵלַי, בֶּן יִקָּר, תִּזְעֵק עֲזָרָה, תִּתְחַנֵּן לְסִיּוּעַ, תִּסְבִּיר כְּמָה אֵינְךָ יָכוֹל לְבַד - וְאִנִּי כְּבָר אֶשְׁלַח לְךָ אֶת כָּל הַסִּיּוּעַ!

אִין דוֹרְשִׁים מִמֶּךָ לְלָחֵם מִלְחָמוֹת שְׂאִינְךָ מְסֻגֵּל לְעֵמֶד בְּהֵם, לֹא בְּמִחֻשְׁבָּה, לֹא בְּדְבוּר, וְדֹאֵי לֹא בְּמַעֲשֵׂה, כָּל אֵלֶּה קְשִׁים מְכֻדֵי שְׁתוּכֵל לְעֵמֶד בְּהֵם לְבִדְךָ...

מִמֶּךָ דוֹרְשִׁים רַק - לְזַעַק אֶל הַמְנַהֵל...
(נְקֻדוֹת שֶׁל אוֹר - סְפִינְקָא)

א גוט שבת